

niet bepaald opgetogen is, putten alle ministers van buitenlandsche zaken der concerteerende mogendheden zich uit om in begrootings- en andere redevoeringen te verzekeren en te herhalen, dat, zoo het concert den Turksch-Griekschen oorlog al niet heeft weten te voorkomen, het dien toch tot den Balkan heeft weten te beperken en aldus tot heil en zegen van ons werelddeel heeft gewerkt. Maar daarbij blijft het dan ook. Want Kreta blijft even rampzalig als voor den oorlog en dreigt nu zelfs, waar het concert al minder eenstemmig wordt, de oorzaak te worden dat het gaat uiteenvallen.

Prins George van Griekenland, de tweede zoon des Konings, is de negende of tiende candidaat voor het gouverneurschap van Kreta. Men heeft er burgers, militairen en prinsen achtereenvolgens voor aangewezen, maar altijd kwam er een kink in de kabel. Laatstelijk is nog een bloedverwant van den vorst van Montenegro van de baan geraakt, wiens kansen schoon schenen; maar vorst Nikita schijnt er weinig zin in gehad te hebben een neef aan den Sultan op te dringen en dezen misschien te vertoornen. Met George van Griekenland echter schijnt het Rusland ernst te zijn. De Prins is een persoonlijke vriend van den jongen Tsaar, met wien hij een reis om de wereld gemaakt heeft en wien hij, naar men zich herinnert, in Japan het leven redde. Zijn benoeming is tevens het middel om de Kretenzen met de mislukking van hun aansluiting aan Griekenland te verzoenen en den geknaken nationalen trots der Hellenen weer een weinig op te beuren. Rusland nu moet het er ditmaal zoozeer op gezet hebben zijn wil bij den Sultan door te drijven, dat de nieuwe ambassadeur te Konstantinopel dreigde zich aan het Europeesch concert te onttrekken, indien Abdul Hamid de candidatuur van prins George niet bekrachtigde.

Maar Duitschland, dat alles behalve vriendelijk jegens het Grieksche koningshuis gestemd is en den Sultan grootelijks liefheeft, wees dezen terstond op het ernstige gevaar van een benoeming van prins George voor Turkije. Het nationaal gevoel der Kretenzen zou worden aangewakkerd onder het bestuur van een Griekschen prins; deze zou, opzettelijk of onwillekeurig naar een vereeniging van het eiland met zijn vaderland blijven sturen en zoo zou de Turken slotte toch een der zoetste vruchten van zijn overwinning: het behoud van Kreta, moeten prijsgeven.

De correspondent te Konstantinopel van de Londensche *Standard* seinde hierbij: Feitelijk zou het concert reeds verbroken zijn, en zouden Frankrijk en Rusland in de Turksche hoofdstad tegenover Duitschland en Oostenrijk staan; laatstgenoemden zouden de ontruiming van Thessalië door de Turken bestrijden en Engeland daardoor dwingen de zijde van Rusland en Frankrijk te kiezen.

De berichtgever is misschien wat haastig. Om een Griekschen prins zullen de mogendheden hun moeilijk verkregen concert, van welks voortreffelijkheid, mag men de woorden der verschillende ministers gelooven, zij zelf immers het meest overtuigd zijn, niet opgeven. Het is maar de vraag, of niet de gebeurtenissen in Oost-Azië sterk tot een ontbinding zullen medewerken. Doch